

اقدام فوری

ممانعت از دسترسی زینب جلالیان به خدمات درمانی مصداق شکنجه است

مقامات ایرانی با ممانعت از دسترسی زینب جلالیان به خدمات پزشکی او را مورد شکنجه قرار داده‌اند. وضعیت سلامتی زینب جلالیان در زندان خوی واقع در استان آذربایجان غربی رو به وخامت رفته است و گفته می‌شود او از چندین عارضه جسمی از جمله مشکلات قلبی و عفونت شدید دهان و دندان رنج می‌برد.

زینب جلالیان، زندانی کرد، در حالی محکومیت به شدت ناعادلانه حبس ابد خود را در زندان خوی سپری می‌کند که به شدت بیمار است و از دسترسی به خدمات درمانی مناسب محروم مانده است. مسئولان پزشکی زندان خوی درخواست کرده‌اند که او به خاطر عفونت شدید دهان و دندان در سه ماه گذشته برای درمان به خارج از زندان منتقل شود اما مقامات زندان این درخواست را رد کرده و ماهیت «امنیتی» پرونده وی را علت این تصمیم ذکر کرده‌اند. زینب جلالیان از عوارض روده و کلیه و برفک دهان هم رنج می‌برد که موجب جوش‌های سفید دردناک در زبان او و اختلال در بلع غذا شده است. بینایی او نیز دچار اختلال شده است زیرا از دریافت عمل جراحی به منظور برداشتن ناخنکی که مدت‌هاست موجب ناراحتی شدید در چشمان وی شده محروم گشته است. علاوه بر این‌ها، او گفته است که سمت راست بدنش بی حس شده و از آنجا که هنوز هیچ آزمایشی در این باره انجام نگرفته علت این وضعیت نامشخص باقی مانده است و همچنین دچار نوسانات فشارخون است و پزشکان زندان علت آن را اضطراب و فشارهای روانی ناشی از شرایط زندان دانسته‌اند. زینب جلالیان بارها از مقامات زندان خواسته است که او را برای انجام آزمایشات پزشکی و درمان به بیمارستان اعزام کنند اما مقامات این درخواست‌ها را رد کرده‌اند. آنها عموماً توضیحی برای تصمیم خود ارائه نداده‌اند ولی در چندین مورد دسترسی زینب جلالیان را مشروط به انجام اعترافات تلویزیونی کرده‌اند. زینب جلالیان از اسفند ۱۳۹۵ در اعتراض به ممانعت از دسترسی به مراقبت‌های پزشکی مناسب و ارائه گزارش‌های خلاف واقع دولت ایران به سازمان ملل درباره وضعیت درمانی وی دست به اعتصاب دارو زده است. به دنبال ملاقات با رئیس زندان خوی در خرداد ماه، زینب جلالیان اعلام کرد که اگر مسئولان به خودداری از اعزام وی به دندانپزشک ادامه دهند، وی راه‌های دیگری را جهت بیان اعتراضات خود در پیش خواهد گرفت.

در نامه‌ای از زندان به تاریخ خرداد ۱۳۹۷ زینب جلالیان نوشته است: «من یازده سال است در زندان‌های جمهوری اسلامی به سر می‌برم ... و مجبورم درد زیادی را تحمل کنم. من به عنوان یک زندانی سیاسی از هیچ حق و حقوقی برخوردار نیستم و همیشه با دردهایم کنار آمده‌ام مثل مادری که کودک ناآرامش را با لالاهایش آرام کرده با دردهایم کنار آمده‌ام... مرا به دکتر نبرده‌اند اما برایم پرونده‌ی پزشکی درست کرده و در رسانه‌هایشان این اسناد جعلی را منتشر کرده که زینب جلالیان را به دکتر برده‌ایم.»

لطفا نامه‌ای به زبان فارسی، انگلیسی یا هر زبان دیگری که می‌دانید، بنویسید و از مقامات بخواهید؛

- فوراً مراقبت‌های پزشکی تخصصی مورد نیاز زینب جلالیان از جمله عمل جراحی چشم و درمان دندان درد را در خارج از زندان فراهم کرده و از او در برابر شکنجه و سایر بدرفتاری‌ها از جمله ممانعت از دسترسی به مراقبت‌های پزشکی مناسب محافظت کنید؛
- به توصیه کارگروه سازمان ملل در مورد بازداشت‌های خودسرانه مبنی بر آزادی فوری زینب جلالیان و تامین حق برخورداری از جبران خسارت عمل کنید؛
- دستور دهند که یک تحقیق فوری، مستقل و بی‌طرفانه در خصوص شکایات مرتبط با شکنجه و سایر بدرفتاری‌ها با زینب جلالیان صورت گیرد و افراد مسؤول از جمله مقامات بالادست به صورت عادلانه محاکمه شوند.

لطفا درخواست‌ها را تا قبل از ۵ تیر ۱۳۹۷ به آدرس‌های زیر ارسال نمایید؛

رئیس قوه قضاییه	دادستان کل کشور	رونوشت به
آیت‌الله صادق لاریجانی	محمدجعفر منتظری	محسن نظیری اصل
ایران، تهران، خیابان ولی عصر، خیابان پاستور، پلاک 4، دفتر روابط عمومی قوه قضاییه ایران	خیابان خیام، مقابل خیابان بهشت، تهران	نماینده دائم در دفتر نمایندگی جمهوری اسلامی ایران در سازمان ملل
	تهران	
	ایران	

Chemin du Petit-Saconnex
281209 Geneva, Switzerland

AMNESTY
INTERNATIONAL

اقدام فوری

اطلاعات تکمیلی

از سال ۱۳۹۳ پزشکان توصیه کرده‌اند که با توجه به پیشروی ناخنک به سمت قرنیه چشم و مشکلات ایجاد شده در بینایی زینب جلالیان، عمل جراحی به منظور برداشتن ناخنک انجام شود. با این وجود مقامات از انتقال او به خارج از زندان برای انجام عمل جراحی خودداری کرده‌اند و تنها به او قطره‌ی چشم داده‌اند که برای درمان عارضه مناسب و کافی نیست. او اعلام کرده است که در اعتراض به ادعای دروغین مقامات به سازمان ملل که او در سلامت کامل است و خدمات درمانی منظم دریافت می‌کند و به صورت هفتگی معاینه می‌شود اعتصاب دارو کرده است.

زینب جلالیان در اسفند ۱۳۸۶ به دلیل همکاری با شاخه سیاسی حزب حیات آزاد کردستان (پژاک) دستگیر شد. فعالیت‌های سیاسی و اجتماعی او متمرکز بر توانمندسازی زنان متعلق به اقلیت کرد ایران و تحقق حق تعیین سرنوشت کردها بوده است. پژاک یک گروه سیاسی مخالف است که یک شاخه نظامی نیز دارد. زینب جلالیان به مدت هشت ماه در سلول انفرادی بدون دسترسی به وکیل نگهداری شد. او گفته است که در طی این دوره، مأموران اطلاعات او را مورد شکنجه از جمله شلاق بر کف پا، مشت به شکم، کوباندن سر به دیوار و تهدید به تجاوز قرار دادند. او در آذر ۱۳۸۷ به اتهام محاربه به اعدام محکوم شد. محاکمه زینب جلالیان به شدت ناعادلانه بود و بیش از چند دقیقه طول نکشید. شعبه یک دادگاه انقلاب کرمانشاه علیرغم وجود هیچ گونه مدرک دال بر دست داشتن زینب جلالیان در فعالیت‌های مسلحانه پژاک، او را محکوم به «اقدام مسلحانه علیه جمهوری اسلامی ایران» کرد. دادگاه پس از اشاره به همکاری زینب جلالیان با شاخه سیاسی پژاک و چندین بار رفت و آمد او بین ایران و عراق در رای نهایی نوشت: «نامبرده چه بسا در عملیات‌های تروریستی نیز شرکت داشته است که از بیان حقایق خودداری می‌کند.» این استدلال نقض بارز اصل برائت است که بر اساس آن متهم حق دارد بی‌گناه فرض شود مگر اینکه مجرمیت او، مطابق قانون در یک دادگاه عادلانه خارج از هرگونه شک و تردید معقول توسط دادستان اثبات شود. زینب جلالیان تنها چند هفته پیش از دادگاه اجازه یافت وکیل بگیرد. با این حال، محاکمه او بدون حضور و اطلاع وکیلش برگزار شد. حکم اعدام وی در ادیبهشت سال ۱۳۸۸ توسط دادگاه تجدید نظر تایید شد اما بدتر در آذر ۱۳۹۰ با عفو رهبری به حبس ابد کاهش یافت.

از زمان دستگیری، زینب جلالیان توسط مسؤولین زندان و اطلاعات دائماً تحت فشار برای انجام «اعترافات» تلویزیونی بوده است. در ادیبهشت ۱۳۹۵ او در یک برنامه تلویزیونی به عنوان «سایه تروریسم» نشان داده شد. در این برنامه پژاک به عنوان یک «گروهک تروریستی» معرفی شد که به دنبال «فریب» جوانان و کودکان و «شست و شوی مغزی» آن‌ها است تا کودکان و زنان را به قتل برساند. این برنامه اخبار منتشر شده درباره عدم دسترسی زینب جلالیان به مراقبت‌های پزشکی را «شگرد تبلیغاتی تروریسم پژاک» در جهت «استفاده از قربانی در زندان» دانست. زینب جلالیان در این برنامه تلویزیونی گفت: «درباره من گفته‌اند که من بینایی‌ام را از دست داده‌ام و زندگی من در خطر است یا من بیمارم. اینها هیچ کدام صحت ندارد. من یک مشکلاتی داشته‌ام اما آنها جزئی بوده‌اند.» در ادامه برنامه، سخنانی از رییس زندان خوی، از یک مددکار زندان و از یک زن که به عنوان همبندی زینب جلالیان معرفی شدند، پخش شد. این افراد ادعا کردند که زینب جلالیان دسترسی کامل به مراقبت‌های پزشکی داشته و درد چشمش با استفاده از قطره چشم رفع شده است. خواهر زینب جلالیان در پی پخش این برنامه به عفو بین‌الملل گفت که زینب جلالیان اظهارات خود در این برنامه را رد کرده و گفته است که زیر فشار مجبور به بیان آن سخنان شده است. وکیل زینب جلالیان نیز در مصاحبه‌ای گفت وضعیت چشم و عفونت دهان او وخیمتر شده است و اقدامات درمانی بهداری زندان کافی نبوده و او نیاز به درمان تخصصی در خارج از زندان دارد.

در فروردین ۱۳۹۵ کارگروه بازداشت‌های خودسرانه سازمان ملل از مقامات ایران خواست بلافاصله زینب جلالیان را آزاد کنند چرا که او تنها به خاطر فعالیت مسالمت‌آمیز با استفاده از حق آزادی بیان و حق آزادی ارتباطات از طریق فعالیت‌های سیاسی و اجتماعی برای حقوق زنان کرد و فعالیت سیاسی در شاخه غیر نظامی پژاک بازداشت شده است. این نهاد سازمان ملل اعلام کرد که زینب جلالیان از حق بهره‌مندی از محاکمه عادلانه محروم شده و رفتارهای صورت گرفته با او ناقض اصل منع شکنجه و سایر رفتارها و مجازات‌های بی‌رحمانه، غیرانسانی و یا تزدیلی است. امتناع مقامات از ارائه خدمات درمانی به زندانیان چنانچه عامدانه و به منظور تنبیه، ارباب، اخذ اعتراف یا اعمال تبعیض صورت گیرد و موجب درد و رنج شدید زندانی شود، شکنجه محسوب می‌شود (رجوع کنید به گزارش عفو بین‌الملل، به گروگان گرفتن سلامت: [ممانعت بی‌رحمانه از مراقبت‌های پزشکی در زندان‌های ایران](#))

